

شهر وند

روزنامه

سران کشورهای تولید کننده گاز در تهران از آینده روشن بازار گاز خبر دادند

اتحاد سران گازی دنیا برای بهبود قیمت گاز

دعوت روحانی برای سرمایه‌گذاری در صنعت نفت و گاز ایران

گروه اقتصاد | برگزاری اجلاس سران کشورهای تولید کننده گاز دنیا در تهران، علاوه بر ابعاد سیاسی خود، ابعاد اقتصادی مهمی در دنیای امروز و آینده خواهد داشت. برگزاری این اجلاس نشان داد که همه سران، اهمیت آینده این کالای استراتژیک حوزه انرژی را به خوبی می‌دانند و برای قیمت آن در آینده به فکر افکار اندامین اجلاس به نوعی روزآغازین اتحاد گازی سران کشورهای تولید کننده شد؛ چرا که بیشتر سران این حوزه، معتقد بودند که باید با هم فکری و هماهنگی میان کشورها، راهی ایجاد کرد که اتحاد گازی گسترش یابد و کشورهای دیگر هم به این تشکل اضافه شوند. چرا که دنیای آینده به انرژی پاک گاز نیاز دارد و این اتحاد می‌تواند به بهبود قیمت گاز در اقتصاد جهانی کمک کند.

در ادامه گزارش «شهر وند» از جزئیات برگزاری این رویداد مهم اقتصادی-سیاسی را می‌خوانید:

دعوت برای سرمایه‌گذاری در نفت و گاز ایران

حسن روحانی، رئیس‌جمهوری اسلامی ایران در سخنرانی افتتاحیه سومین اجلاس سران کشورهای صادر کننده گاز، همکاری برای یافتن راهکارهایی جهت حمایت از منافع جمعی کشورهای عضو مجمع کشورهای صادر کننده گاز، توسعه همکاری میان کشورهای در زمینه‌های مختلف از جمله اکتشاف، تولید و تجارت گاز طبیعی، هماهنگی سیاست‌ها در راستای افزایش سهم گاز طبیعی در ترکیب انرژی مصرفی جهان و ارتقای جایگاه مجمع در عرصه بین‌المللی انرژی را از جمله اهداف نشست تهران دانست.

پوتین با یک هدیه نفیس به دیدار مقام معظم رهبری رفت

یک ملاقات ویژه

عکس: Leader.ir

رهبر معظم انقلاب: اصرار بر رفتن اسد نقطه ضعف سیاست‌های اعلامی واشنگتن است

پوتین: ایران را متحدی مطمئن و قابل تکیه در منطقه و جهان می‌دانیم

جامعه

بیمارستان‌ها ورشکسته می‌شوند

۵۷۰ بیمارستان در انتظار تسویه حساب بیمه‌ها

۱۷ صفحه

سیاست

هشدار قاضی به بابک زنجانی

برای آخرین بار می‌گویم قبل از صدور حکم بدهی خود به وزارت نفت را بدهید

۲ صفحه

یادداشت

هدیه‌ای نمادین

دیدار رئیس‌جمهوری روسیه از ایران و ملاقات وی با مقام معظم رهبری و ریاست جمهوری نکته‌ای نیست که اهمیت آن از دید ناظران سیاسی پنهان بماند. به‌ویژه در شرایط موجود منطقه‌ای و همکاری ایران و روسیه علیه داعش و مخالفان اسد این دیدار معنادار تر خواهد بود. واقعیت این است که دولت روسیه از چند سال پیش سیاست خارجی خود را به نحو روشن و مشهودی تغییر داده است. روس‌ها در زمان دولت بوش تا حدود زیادی در برابر خواست‌های غربی‌ها و اروپاییان منفعل عمل کردند و به قطعنامه‌های شورای امنیت به گونه‌ای متفاوت نه فقط در قضایای افغانستان و عراق، بلکه در اتفاقات لیبی نیز تکرار شد و حتی می‌توان گفت که آنان به نوعی فریب خوردند. روس‌ها همچنین در قطعنامه‌هایی که علیه ایران صادر شد، نیز با آمریکا همراهی نمودند و در روابط اقتصادی و نظامی خود با ایران به‌ویژه در تحویل موشک‌های اس. اس. ۳۰۰ تغییر سیاست دادند. ولی با ریاست جمهوری دوباره آقایی پوتین این خط‌مشی به آرامی تغییر کرد؛ زیرا روشن شد که در برابر این امتیازاتی که به غرب می‌دادند، چیز ندانند گریه نصب روس‌ها نمی‌شود، سپل است که نوعی از تحقیر را نیز باید تحمل کنند. به‌ویژه بر خود روس‌ها دوگانه‌گری‌ها با پدیده تروریسم از جمله تروریسم در پوشش مذهب را در مواجهه با روس‌ها نباید از یاد برد تا هنگامی که بمب‌گذاران چینی در متروی مسکو یا مدرسه‌های روسیه یا سالن تئاتر روسی در جنایت می‌کند، غربی‌ها چندان واکنش در خوری نشان نمی‌دادند و حتی بر خود با آنان را خلاف حقوق بشر معرفی می‌کردند، ولی هنگامی که قضیه تغییر کرد و همان افراد یا مشابه آنان، متروی لندن، تئاتر و رستوران پاریس را مورد هجوم قرار دادند، قضاوت‌ها عوض شد و همسو با روسیه برای سرکوب داعش متحد شدند.

نقطه آغاز تغییر سیاست روسیه، حمله غرب به لیبی بود که پس از سواستفاده از قطعنامه شورای امنیت سازمان ملل؛ حملات حساب‌شده را برای تخریب یک کشور آغاز کردند و زمین سوخته‌ای را که محل شکل‌گیری تروریست‌ها و افراطی‌است، از خود بجا گذاشتند. غربی‌ها گمان می‌کردند که روس‌ها در جریان سوریه نیز همچون عراق و لیبی با غرب همراهی خواهند کرد ولی چنین نشد، زیرا روس‌ها متوجه شدند که این همراهی هزینه سنگینی را برای منطقه و خودشان خواهد داشت و هنگامی که حضور ایران در سوریه را دیدند، آنان نیز بیشتر راغب شدند که خط‌مشی مستقلی از آمریکا و غرب را در سوریه پیش گیرند ولی همواره اصلی و بعدی

میان آنان و غرب که به نقطه عطفی تبدیل شد، در اوکراین بود که به شدیدترین رودرویی غرب و روسیه پس از فروپاشی اتحاد جماهیر شوروی زایل شد و به این نتیجه رسیدند که غربی‌ها جز به تحقیر آنان رضایت نخواهند داد. از این رو بود که ابزار تحریم را علیه روس‌ها به کار بردند، همان ابزاری که با موافقت روسیه علیه ایران نیز به کار برده شده بود. پس از اوکراین، روس‌ها سیاست فعالانه‌تری را در منطقه و در همراهی با ایران و به‌ویژه در سوریه اتخاذ کرده‌اند و پیام روشنی را به غرب داده‌اند که حضور آنان در منطقه موثر و معنادار و تا حدودی مستقل از غرب است. روابط روسیه و ایران پس از این اتفاقات به‌ویژه پس از توافق ۵+۱ می‌تواند از یک ثبات و پایداری قابل قبولی برخوردار شود. مسایل میان دو کشور نه تنها به موضوعات منطقه‌ای بلکه مسایل دوجانبه نظامی، صنعتی، نفت و گاز، دریای خزر و... را نیز در برمی‌گیرد. با وجود آنکه انتقادات قابل توجهی به سیاست‌های پیشین روسیه در مواجهه با ایران وارد است، ولی نباید فراموش کرد که گرایش‌های ایران و وجود داشتن و دار کردن که بی‌اعتمادی نسبت به روس‌ها را ریشه‌های اساسی و آن را غیرقابل تغییر می‌داند. گرایشی که قطعاً به نفع منافع ملی ایران نیست و باید در آن تجدینظر کرد. روس‌ها در خصوص نفت و گاز و مسایل نظامی و تکنولوژیک و نیز مسایل منطقه‌ای می‌توانند با ایران همکاری‌های خوبی داشته باشند، حتی اگر قرار است روابط خود را با غرب بهبود بخشیم که حتماً هم باید این کار را صورت دهیم، ولی ثبات و پایداری این روابط تا حد زیادی به موازنه روابط ایران با روسیه و چین مربوط می‌شود و نباید همه تخم‌مرغ‌های کشور را در یک سبد گذاشت. به‌ویژه باید تغییر سیاست منطقه‌ای و دوجانبه روسیه را خوشامد گفت و از آن استقبال کرد. ذهنیت منفی که در میان بخشی از افکار و طبقه متوسط نسبت به روس‌ها وجود دارد، حتی اگر زمینه‌های تاریخی داشته باشد، باید اصلاح شود و این ذهنیت از حالت هیستریک بیرون آید و به منافع کشور پیوند بخورد. حضور ایران در عرصه بین‌الملل و منطقه مستلزم حدی از مودت و کاهش تنش در روابط با قدرت‌های جهانی و منطقه‌ای است و روسیه به دلایل گوناگون شانس بیشتری برای ایجاد این روابط دارد. بنابراین می‌توان امیدوار بود که دیدار اخیر آقایی پوتین از ایران و هدیه نمادینی که به رهبری انقلاب دادند، همراه با تأکید که بر سیاست روسیه مبنی بر از پشت خنجر نزدن کردند، آغازی بر عصر جدیدی از روابط مفید برای دو کشور و دو ملت باشد.

دالفاختاین‌وغلو
رئیس بخش اخبار فارسی خبرگزاری
ترند جمهوری آذربایجان

ظرفیت‌های بالای گاز ایران در عصر جدید

خط لوله سراسری کشور است)، به مرز عمیق‌های دلار بالغ می‌شود و هزینه‌های عملیاتی انتقال آن حجم گاز از پارس جنوبی به شمال‌غرب کشور نیز سالیانه به یک میلیارد دلار می‌رسد. برای انتقال گاز از پارس جنوبی به مناطق شمال‌شرق کشور نیز یک خط لوله سراسری دیگری تعریف شده که ارزش این پروژه حدود ۱ میلیارد دلار است و هزینه‌های عملیاتی آن نیز به سطح ۲۵۰ تا ۳۰۰ میلیون دلار در سال بالغ می‌شود.

به هر تقدیر، سرمایه‌گذاری در زیرساخت‌ها را نباید الزاماً «هزینه» تلقی کرد. همین زیرساخت‌ها هستند که روسیه را از طریق ترکمنستان به ایران و سایر بازارها وصل کرده و امکان حمل‌ونقل خط لوله‌ای گاز را فراهم می‌آورد. ظرفیت این زیرساخت در بخش روسیه - ترکمنستان - ایران، چندین برابر زیرساخت مشابه در بخش روسیه - ترکمنستان - ایران است.

مقامات ایران در نظر دارند تولید گاز را تا سال ۲۰۲۰ به هر سال ۱۳ میلیارد مترمکعب در روز برسانند. ایران توافقات جدیدی برای صادرات حدود ۳۰ میلیارد مترمکعب گاز در سال (معادل حدود ۸۰ میلیون مترمکعب در روز) را در دستور کار دارد. از این جمله باید به قرارداد با عراق به حجم ۹٫۲ میلیارد مترمکعب در سال (معادل روزانه ۲۲ میلیون مترمکعب در سال) اشاره کرد که البته در سال ۲۰۱۳ منعقد شده بود. طی این قرارداد، تعداد سه نیروگاه در بغداد به گاز طبیعی متصل می‌شوند. همچنین دو کشور در حال مذاکره برای صادرات سالانه ۱۳ میلیارد مترمکعب گاز (روزی ۲۵ میلیون مترمکعب) به شهر بصره هستند.

کشور عمان مذاکرات و توافقاتی برای واردات ۱۰ میلیارد مترمکعب گاز در سال از ایران داشته است. کشورهای پاکستان نیز به دنبال واردات ۸ میلیارد مترمکعب گاز در سال (معادل روزانه ۲۲ میلیون مترمکعب) از ایران است. کشور امارات هم به‌عنوان یک مشتری بالقوه، خواهان واردات گاز از ایران است. جالب است که بدانیم دو کشور عمان و امارات در اجلاس GECF به‌عنوان عضو ناظر حضور دارند و هر دو نیز «تولیدکننده گاز» هستند؛ منتها خطوط گاز و تأسیسات صادراتی این دو کشور، عمدتاً رنگ و بوی دیگری دارند. در حالی که عمان و امارات در عراق از ذخایر فراوان گاز برخوردار بوده و عضو ناظر GECF است.

همه اینها گواهی بر آن است که روابط گازی ایران با بسیاری از همسایگانش، هرگز بر مبنای «فایده» و «قابل» نبوده، بلکه بیشتر شکل «همکاری و تعامل» دارد. در مورد کشورهای عمان ذکر این نکته لازم است که این کشور در حال حاضر روزانه حدود ۵ میلیون مترمکعب گاز وارد می‌کند. وزیر نفت این کشور چندی قبل گفته بود که به‌واسطه توسعه سریع نیروگاه‌ها و صنایع و پروژه‌های پالایشگاهی، عملاً

یادداشت

نرخ رشد مصرف گاز طبیعی در این کشور از مرز ۱۰ درصد هم عبور می‌کند.

در مرحله بعد به کشور پاکستان می‌رسیم. شکی نیست که خط لوله گاز ایران به پاکستان (موسوم به خط لوله صلح) می‌تواند منبع بسیار مهم و پایداری برای تأمین نیازهای انرژی کشور هندوستان و چین هم باشد. برآیند موخری؛ رئیس‌جمهوری هند، در شهر پورماه از این خط لوله تحت عنوان «خط لوله ایران - پاکستان - هند» یاد کرد و اظهار داشت که ایران بخش اعظم کارهای احداث خط لوله را در خاک خود به پایان رسانده و اکنون باید این خط لوله را «اجیا» کرد. البته قرار است شرکت دولتی گاز قطر در یک دوره پانزده ساله به‌طور متوسط در هر سال حدود ۲٫۱۴ میلیارد مترمکعب LNG (چیزی حدود ۳ میلیون تن) به پاکستان عرضه کند. وزارت اقتصاد پاکستان برآورد کرده که آن کشور تا مقطع ۲۰۲۵ روزانه بالغ بر ۲۹۰ میلیون مترمکعب گاز نیاز دارد. بنابراین به نظر می‌رسد که پاکستان برای تأمین نیازهای انرژی خود، چاره‌ای جز توسل به ایران ندارد. البته این کشور گوشه چشمی هم به ترکمنستان (از طریق پروژه خط لوله TAPI) دارد. اما ظرفیت انتقال این خط لوله خیلی کمتر از نیازهای کشورهای مانند پاکستان است.

چندی پیش معاون امور بین‌الملل و بازرگانی وزیر نفت در این رابطه به ایرنا گفت که شرکت‌های آمریکایی که به دلیل قوانین کنگره این کشور قادر به حضور مستقیم در کنفرانس بین‌المللی رونمایی از مدل جدید قراردادهای نفتی تهران نیستند، به احتمال زیاد از طریق واسطه‌های خود در این برنامه شرکت خواهند کرد. به گفته امیرحسین زمانی‌نیا در کنفرانس تهران تعدادی از پروژه‌های بخش بالادستی صنعت نفت به سرمایه‌گذاران معرفی خواهد شد. همچنین از مدل جدید قراردادهای نفتی ایران رونمایی می‌شود. وی درباره اقدامات انجام‌شده برای تدوین قراردادهای جدید گفت: کمیته بازرگانی قراردادهای نفتی، پس از مشورت و بازبینی با کارشناسان، مدل جدید قراردادهای نفتی را با عنوان Iranian Petroleum Contract تدوین کرده است.

به گفته سیدمهدی حسینی، رئیس کمیته بازرگانی قراردادهای نفتی، این قرارداد به‌عنوان نوع چهارم قراردادهای نفتی در دنیا شناخته می‌شود که در آن زنجیره‌های مختلف صنعت نفت (اکتشاف، توسعه و تولید) به‌صورت یکپارچه و گام‌گام می‌شود.

خبر

غول‌های نفتی جهان منتظر آغاز مسابقه سرمایه‌گذاری در ایران

ایران هفته آینده به‌مشتخص کردن شرایط قراردادهای جدید برای سرمایه‌گذاران خارجی از جمله شرکت انگلیسی-هلندی شل ماشه آغاز مسابقه برای توسعه تعدادی از میدان‌های نفتی و گازی خود که دارای بیشترین ذخایر جهانی نفت و گاز هستند را می‌کند. روزنامه تایمز انگلستان در گزارشی با اشاره به این مطلب نوشت: شرکت لاک‌ویل (Lukoil) روس‌ها و ششبه و یکشنبه هفته آینده (۲۸ و ۲۹ نوامبر - ۸ و ۹ آذرماه) برگزار می‌شود. شرکت لاک‌ویل (Lukoil) روسیه و شرکت توتال (Total) فرانسه که از غول‌های نفتی جهان هستند نیز در این کنفرانس حضور دارند. این قراردادها که توسط بیژن زندگه، وزیر نفت ایران اعلام خواهند شد، یک گام اساسی برای شرکت‌های توسعه‌دهنده‌ای است که علاقه‌مند سرمایه‌گذاری در ایران هستند. ایران دارای چهارمین ذخایر بزرگ نفتی در دومین ذخایر بزرگ گازی جهان است که هزینه تولید آنها بسیار پایین است. ایران سال‌هاست که به دلیل تحریم‌ها نتوانسته است سرمایه‌گذاری مناسبی روی میدان‌های انرژی خود انجام دهد.

این روزنامه نوشت: گاز طبیعی ایک در سراسر جهان در صدر جدول اولویت انرژی‌ها قرار دارد و ویژگی‌های مهمی مانند ال‌اندیگی کم، آرزایی و فراوانی آن را به سایر انرژی‌ها برتری داده است. کارشناسان معتقدند، گاز طبیعی به‌طور قطع سهم روزی افزایشی در تولید برق خواهد داشت و جایگزین سوخت‌های آلاینده‌تر زغال‌سنگ، هسته‌ای و البته انرژی‌های تجدیدپذیر خواهد شد که برهنه‌اند و چالش‌های بسیاری در راه استفاده از آنها وجود دارد. چندی پیش معاون امور بین‌الملل و بازرگانی وزیر نفت در این رابطه به ایرنا گفت که شرکت‌های آمریکایی که به دلیل قوانین کنگره این کشور قادر به حضور مستقیم در کنفرانس بین‌المللی رونمایی از مدل جدید قراردادهای نفتی تهران نیستند، به احتمال زیاد از طریق واسطه‌های خود در این برنامه شرکت خواهند کرد. به گفته امیرحسین زمانی‌نیا در کنفرانس تهران تعدادی از پروژه‌های بخش بالادستی صنعت نفت به سرمایه‌گذاران معرفی خواهد شد. همچنین از مدل جدید قراردادهای نفتی ایران رونمایی می‌شود. وی درباره اقدامات انجام‌شده برای تدوین قراردادهای جدید گفت: کمیته بازرگانی قراردادهای نفتی، پس از مشورت و بازبینی با کارشناسان، مدل جدید قراردادهای نفتی را با عنوان Iranian Petroleum Contract تدوین کرده است.